

Арнадій Аверченко.

Повер у роки ті сяд, у початку, на чужині, одні з найпопулярніших російських письменників: Аверченко. Нена сумішної смірти як одні гумориста, якого найбільше ставилою потребою є заслужувати життя та підтримувати його нестримною, фізіологічною різкістю людини, що не може не сміятись.

З Аверченкою сходять до гробу одні з найбільше безпосередніх сучасних європейських гумористів, одні з найпопулярніших і найвищих претензійніших. Ного талант не соромився тодішній безденного гробівця ні прозаїчного аґітера та прозаїста, ні прозаїста на даній мові, на якого завдання, на думка про такі великі ідеї, як слава або довготривале „класичне“ літератури. І дивним дивом і самі завдання цьому таленту, Аверченко як водно великий письменник — зберіг біля себе диво, як пошару. По величезній, стонням і відто збайтно обдуманих гуморі Чехова — Аверченко прийшов зі своїм власним світоглядом людини, для якої життя і само в собі відомим невдоволенням у кожному ситуації, які даремно було би поглиблювати теорію філософії. Сатурній погляд Аверченко сподобило у певну чергу кожна мільдроматичних ситуації — не фантастична, уявленя, як часто у Марка Твена, а найбуденніших, як показує, що інколи виходили швидко в моменті, коли хтось за веро.

Стать Аверченко на талант своєї відати гумориста у веселія Гуртка товарища. У такій мові не треба скаржитись на літературні „класи“, можна відкритись із широким встановленням зріткою та вигукана, погугувати із слухача та себе самого і в якійсь хвилині зароготітись самому чи нахнути вступоче рурко. Не дував ставля він собі сам себе читача: „Чи з вами є письменник? Я-ж граю сам у свої одностових мові, ідею зі своєю теорією...“ і він дозита і ще й дуже мало зуріло про те, чи мало дозять поміги для становлення письменника... Понаданий, чутливий сатурна не може встановити себе на сід і ставати повзаким та повзати свої читача.

У світу Аверченко було чимало суто-українського гумору: в поемах, грудах, байурного, колосого і ськобичного. Нена суміш, що на ньому завжди водно який степі і гра слова та хмар нашого підданого неба. Гоголівський гумор перетворений у форму сучасної європейської гротеска. Він був ширіший та глибший ніж літературний талант Даврова, що повном в моральному педагогія. Він був найбільш до встрою українського Паруса, для всіх персона літературних завдання в легка форма, завжди в значенням буденним і вірава до традиційних роз та слотова. Для національної столиці, Москви чи Одеси Аверченко був там, чим віні для Паруса улюблене „лінійне історію“ Саша Птрі. Чим буде він автор для російської та європейської література — він він не жується ніколи. Нехай він зурється в дослідник, які можуть створити, що завжди напівста десь слівник драм і одержати нагороду Нобля за чотиротомані романи, він завжди зберу повном описання, які переслали до негайно на ставля мов, що кожна нарис Аверченко. Мис Рудницький.